

Volt egy Káncz, de „lesz folytatás”

2025 október 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Káncz Csaba körül elfogyott a leveg?. - Nem eszik olyan forrón a kását.

A FÖLD ÁRNYAS OLDALA – Idegen államnak semmiképp nem dolgozunk, de lehet?leg külföldi szervezetnek sem.

Káncz Csaba körül elfogyott a levegő. A Sz?I? utcai áhírbotrány egyik kirobbantóját lekapcsolták az itteni megbízói. És vajon a külföldiek? A megfelelő? hatóságok nyilván tudják erre a választ, legalábbis keresik. Abból, hogy tudjuk – mármint mi, a közvélemény is –, hogy a külpolitikai elemző régebben a brit titkosszolgálatnak dolgozott, nem következik logikailag sem, hogy az utóbbi id?ben nem tette. Védekezése – honnan tudhatta volna, hogy a brit hírszerzéshez kapcsolódik a cég, amelyet?l pénzt fogadott el? – nem t?nik életszerűnek. Az ? nemzetközi rutinjával (Káncz Csaba b? évtizeden át dolgozott a budapesti brit nagykövetségen)

legalábbis gyanítania kellett volna, miért bízta meg bárki is külföldr?l, ráadásul egy európai és világpolitikai szinten is jelent?s országból lényegében bármivel.

Hogy magát magyar újságírónak beállítva lejárató cikkeket írjon a kormányról az itteni sajtóban? Hogy egy baloldali politikus munkatársaként akár államtitkokhoz is hozzáférve Londonba szivárogtasson? Az Igazságügyi Minisztérium a Sz?I? utcai ügyben készített jelentése szerint Káncz „a 2015–2017-es id?szakban (megszakításokkal) a Nemzetbiztonsági Bizottság elnökének (Molnár Zsolt, MSZP) tanácsadójaként a zárt üléseken is rendszeresen részt vett”. A kérdésekre a pontos választ egy sz?k kör tudhatja. Az angol stílust figyelembe véve arra biztosan nem terjedt ki a megbízatása, hogy tavaly borzalmas, kegyeletsért? módon emlékezzen meg Potápi Árpád János államtitkár haláláról.

Még az 1990-es években történt, hogy egy ismer?söm (kés?bb viszonylag ismert közszerepl?) az egyik észak-afrikai ország budapesti nagykövetségén kapott munkát. Ez sajtófigyelésb?l, tárgyalási felkészít? anyagok írásából, alkalmi tolmácsolásból állt. Ismer?söm nem túl hajtós diplomatákról, kényelmes munkaid?r?l, jó fizetésr?l, kellemes budai körülményekr?l számolt be. Feltettem magamnak a kérdést: vállalnék-e állást én magam valamely külföldi ország itteni képviselőtén? Arra a következtetésre jutottam: a magyar belpolitikai viszonyok alakításában kiemelten érdekelt államén bizonyosan nem. Ezek közé tartoznak a nagyhatalmak, valamint több szomszédunk is. Nem kell minden ágy alatt kémekeket látni csak azért, mert túl sok B kategóriás amerikai filmet néztünk. De aki több mint tíz éven át dolgozik egy brit nagykövetségen, és egyetlen hírszerz?t sem vél felfedezni, az vagy nagyon ostoba – ebben az esetben viszont aligha nyúltak volna utána –, vagy csak játssza a vakot.

A magyar Btk. szerint „az a magyar állampolgár, aki Magyarország függetlenségének, területi épségének vagy alkotmányos rendjének megsértése céljából külföldi kormánnyal vagy külföldi szervezettel kapcsolatot vesz fel vagy tart fenn, b?ntett miatt öt évt?l tizenöt évig terjed? szabadságvesztéssel büntetend?”. Súlyos esetben a büntetés tíz évt?l húsz évig terjed? vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

Aki hazaárulásra irányuló el?készületet követ el, egy évt?l öt évig (háború idején két évt?l nyolc évig) terjed? szabadságvesztéssel büntetend?. Akinek pedig ilyen tevékenységekr?l tudomása van, és elmulasztja értesíteni a hatóságokat, az – a gyanúsított hozzátartozóit kivéve – b?npártolásért vonható felel?sségre, és két év börtönt kockáztat.

Nem eszik olyan forrón a kását. Egy ilyen tényállást bizonyítani kell tudni, különösen a szándékot. De vajon minek min?sül a kormánybuktatási szándék, egy alkotmányos válság kirobbantásának kísérlete? Hogyan érinti az ilyesmi Magyarország szuverenitását egy olyan id?szakban, amikor a szomszédunkban háború dúl, ezzel az országgal a kapcsolatunk igen feszült, és vele összefüggésben szabad szemmel is látható befolyásolási kísérleteknek vagyunk kitéve?

Már csak a józan ész is azt mondhatja az emberrel: jó az ilyesmit?l távol maradni. Nemcsak erkölcsi alapon – persze: kinek mi a mérce –, de büntet?jogilag is. Ha el akarnánk viccelni: ismerked?s szövegnek sem túl er?s, ha valaki az els? randevún azzal köszön el, siet?s a dolga, mert az ügyvédjével kell még egyeztetnie a hazaárulási ügyében... Nemcsak az vagyunk, aminek gondoljunk magunkat, hanem az is, aminek mások látnak bennünket. Ennek keser? tanulságát vonhatta le Belovai István, az amerikai CIA-hoz átállt magyar hírszerz?, „a NATO els? magyar katonája”, akinek rehabilitációja felemásra sikerült. Pedig a rendszerváltás után már hivatalosan is a Varsói Szerz?dést tartottuk a rossz, a nyugati demokráciákat pedig a jó rendszernek.

De a hazaárulás akkor is hazaárulás.

A diplomáciai körök, a politikai, különösen a külpolitikai újságírás, az elemzői-szakért?i bázis soha nem volt mentes azoktól, akik „különleges feladattal” megbízva vegyültek el benne. Egy ügynöknek elvégre hihet? fed?sztorira van

szüksége, a legjobb pedig az, ha már a valós életéből adódóan rendelkezik ilyennel, amire aztán a pluszmunkát csak rá kell akasztani, mint fogásra a kabátot. Ahogy mondjuk Kánczra a „kis mellékest”. Olyan nagy elődje is van ebben, mint jeles tudósunk, Vámbéry Ármin, aki szunnita dervisnek öltözve járta a Keletet, hogy a magyarok nyomait kutassa, de közben a brit hírszerzésnek is bedolgozott. Nopcsa Ferenc, tragikus sorsú paleontológusunk Albániában kavarta – mármint a sötét balkáni kávé. Legalább a Monarchiának kémkedett, túl is lőve a célon (csak homoszexualitásával sértve a Csemegi-kódexet, a korabeli Btk.-t). Keith Murdoch, a londoni The Times újságírója, az ismert médiacézar, Rupert Murdoch apja is a saját hazájának, Ausztráliának, illetve a briteknek dolgozott be, tevékenységével az első világháború menetét is befolyásolva. Jobb esetben az ember legalább a szülőföldje ügynöke marad.

De maradjunk alacsonyabb szinteken! Aki évtizedeken át külföldi diplomaták, kísérők, újságírók között mozog, figyeljen az apró jelekre, amelyeket értelmezve tanulhat belőlük. Nem lát ilyeneket minden nap, de időnként igen. Néhány személyes példa. Egy évtizede újságírócsoporttal utaztunk X országba, az itteni nagykövetségük szervezésében. Kísérőnk konzuli asszisztensként mutatkozott be, ami nem diplomata-, hanem polgári alkalmazotti beosztás. Már a fővárosukba érkezésünkkel megfigyelhettük, hogy a „konzuli asszisztensek” náluk nagyon fontos emberek lehetnek: első szavára külön sort nyitottak nekünk a reptéri ellenőrzésnél. Nyelvüket ugyan nem beszélem, de értek belőle annyit, hogy a piacon ne adjanak el rabszolgának egy kecskéért. Akárhová látogattunk, kísérőnk a külügyminisztérium munkatársaként mutatkozott be. Kivéve a külügyminisztériumban, ahol ugyanolyan látogatóbelépőt kapott, mint mi, külföldiek. Tréfának szánva kérdeztem: látogatókártyával jár a munkahelyére? Mosolygott.

Máskor Y országba egy nemzetközi fórumra érkeztünk. Személyes kísérőt kaptunk mindannyian, aki napokon át tapadt ránk. A végén érzékeny búcsút vettünk egymástól, de utóbb levélben jelentkezett: szívesen folytatná az együttműködést. A válasz: köszönöm a programot, de nem lesz semmiféle együttműködés. Aligha akarták volna megdönteni Magyarország alkotmányos rendjét, de jobb azonnal meghúzni a határainkat. Megesik olykor, hogy későn esik le a tantusz. Z országban bérelt házukban a főztünket ette egy nemzetbiztonsági főtiszt – ezt ott nem mondta; egy másik vendég hozta őt a nála megszállt vendégeként –, aki most már „csak” szakértő. Szerencsére legalább magyar. Mindezek persze apró esetek, aligha múlt rajtuk a világ sorsa.

Viszont ha Káncz Csabának – az ő tapasztalatával – fogalma sem volt róla, mibe keverhetik, akkor? Sehalláslát Dömötör.

Nehéz, háborús időket élünk. A helyzet itthon és Európában is feszült, okkal számíthatunk befolyásolási kísérletekre. Zorán Volt egy tánc című számának refrénje nemcsak a szójáték miatt juthat eszünkbe („volt egy Káncz”), hanem mert így folytatódik: „Talán egyszer még lesz folytatás.” Biztosak lehetünk ebben.

Szőcs László - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
